

ΝΑΤΑΣΑ
ΙΝΤΖΟΓΛΟΥ

ΦΟΝΟΣ

στην

ΑΚΡΗ του ΚΟΣΜΟΥ

Στο τέλος
του
κόσμου...



...η αλήθεια
είναι η μόνη
διέξοδος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

1

Την επόμενη φορά θα σε σκοτώσω

Η ιδιοκτήτρια του μικρού ξενοδοχείου «Άκρη του κόσμου» στο νησί Ελ Ιέρο, η κυρία Μάρτα Νοβόα Παλόμο, αναστέναξε με ικανοποίηση κοιτάζοντας τον χώρο της ρεσεψιόν. Τα βιτρό στην πόρτα έπαιζαν με τις αδύναμες αχτίδες του φωτός. Τα μπρούτζινα πόμολα άστραφταν, καλύπτοντας τη φθορά τους. Διόρθωσε με μια απότομη κίνηση ένα κάδρο στον τοίχο, λες και η παραμικρή μοίρα απόκλισης θα κατέστρεφε την αίσθηση της πολυτέλειας που πάσχιζε τόσα χρόνια να χτίσει. *Οι αποικιακού στιλ πολυθρόνες από μπαμπού ήταν έξοχη ιδέα, κι ας στοίχισαν λίγο παραπάνω, συνεχάρη τον εαυτό της.* Ήταν σίγουρη πως οι φοίνικες της εισόδου έκαναν εξαιρετική πρώτη εντύπωση και, σε συνδυασμό με το μαρμάρينو πάτωμα, προκαλούσαν αίσθηση στον επισκέπτη. Βέβαια, το

σιντριβάνι μινιατούρα θα μπορούσε να πει κάποιος ότι είναι υπερβολή για ένα κατάλυμα των επτά δωματίων. Όχι όμως για την κυρία Μάρτα Νοβόα Παλόμο.

«Εξάλλου, η “Άκρη του κόσμου” δεν είναι ούτε πανσιόν ούτε κάποιο ξενοδοχείο της σειράς. Είναι boutique hotel» επανέλαβε μέσα της.

«Fuck!» άκουσε μια φωνή να σπάει την ιερή ηρεμία του χώρου.

Η αγγλική λέξη τη χτύπησε σαν μαστίγιο. Γύρισε με γουρλωμένα μάτια αντικρίζοντας μια ογκώδη γυναίκα με ορθογώνια γυαλιά, παλτό με πολύχρωμα μοτίβα, χοντροκομμένα αθλητικά παπούτσια και αφέλειες σε διαφορετικά μήκη. Μόλις είχε σπάσει το χερούλι της βαλίτσας της. Πίσω της ξεπρόβαλε το κεφάλι ενός νεαρού με αχτένιστα μαλλιά, πιασμένα κοτσίδα και ταλαιπωρημένο ύφος.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε στα αγγλικά με έντονη ισπανική προφορά.

«Μόνο αν έχετε μαζί σας ένα σετ κατσαβίδια Torx και μια εποξική κόλλα» απάντησε η Ανδριάνα Νικάκη, καρφώνοντας το βλέμμα της στα μάτια της ιδιοκτήτριας.

Η Μάρτα Παλόμο ψέλλισε κάτι ακατάληπτο, εμφανώς αποσυντονισμένη, και προσευχήθηκε μέσα της να μην είναι αυτοί οι ενοικιαστές που περίμενε. Φρούδες ελπίδες. Η Ανδριάνα Νικάκη και ο Ερμής

Κέζης ήταν όντως οι πελάτες των τελευταίων διαθέσιμων δωματίων της.

«Δύο ξεχωριστά δωμάτια, σωστά; Δεν είστε ζευγάρι;» δεν μπόρεσε να μη ρωτήσει.

«Απλώς δουλεύουμε μαζί» εξήγησε ο Ερμής κοκκινίζοντας, δίνοντας το διαβατήριό του.

«Είναι το τίμημα που πληρώνεις όταν κερδίζεις βραβεία σε συνέδρια ερευνητών» συμπλήρωσε η Ανδριάνα με μια δόση ειρωνείας. «Σε στέλνουν στην άκρη του Ατλαντικού τον Μάρτιο για να «ξεκουραστείς», αφήνοντάς σε να παλεύεις με θεόρατα κύματα και μουντάδα που μόνο εξωτικές διακοπές δεν θυμίζουν. Πολύ έξυπνο».

Αν και εξαιρετικά επιτυχημένη ντετέκτιβ, δεν της άρεσε να αφήνει τη βολή του σπιτιού της. Βλέποντας όμως τα χαμογελαστά πρόσωπα των συναδέλφων της να τη συγχαίρουν, κατάπιε τα αρχικά της συναισθήματα και παραδόθηκε στη μοίρα της. Είχε αποφασίσει ότι θα πήγαινε... και θα πήγαινε. Όχι όμως χωρίς γκρίνια.

«Πτήση τρεις ώρες καθυστέρηση, καράβι μέσα στη νύχτα, πέντε μέρες εξορία για ένα βραβείο και τώρα βαλίτσα-πτώμα. Θέλω μόνο να ξέρω ποιον να κατηγορήσω πρώτο» το γύρισε στα ελληνικά η ντετέκτιβ.

Έχει κι άλλος; αναρωτήθηκε από μέσα του ο Ερμής, που άκουγε αυτόν τον μονόλογο τις τελευταίες επτά

ώρες, νιώθοντας ακόμη ζαβλακωμένος από τα χάπια που πήρε για το ταξίδι. Επίσης, γιατί να τα ακούει μόνο αυτός στα ελληνικά όταν η Ανδριάνα ήταν ένα πολυμηχάνημα ξένων γλωσσών, που μιλούσε τουλάχιστον πέντε άπταιστα;

Η Ανδριάνα σάρωσε τις πολυθρόνες με το βλέμμα της, σταματώντας για δύο δευτερόλεπτα παραπάνω στο σιντριβάνι μινιατούρα και μετά στις φθαρμένες γωνίες του μαρμάρου. Η Μάρτα ένιωσε ξαφνικά σαν να περνούσε από έλεγχο ορκωτών λογιστών.

«Θα θέλατε να χαλαρώσετε λίγο στην ιδιωτική παραλία μας;» παρενέβη πυροσβεστικά η ιδιοκτήτρια. «Μπορώ να κανονίσω να μεταφέρει ο αχθοφόρος μας τα πράγματα στα δωμάτια σας».

Με ένα κοφτό νεύμα, η Ανδριάνα άφησε την ιδιοκτήτρια να τους οδηγήσει σε ένα τραπέζι με δύο ξαπλώστρες. Στο τοπίο δέσποζαν τα απότομα βράχια και τα σκουρόχρωμα νερά. Στις σχισμές της μαύρης ηφαιστειακής γης, σαρκώδη παχύφυτα ξεπρόβαλλαν σαν πέτρινα τριαντάφυλλα, παλεύοντας να κρατηθούν από το χείλος του γκρεμού. Η αγριάδα του σκηνικού ενισχυόταν από τα μολυβένια σύννεφα που έσμιγαν από πάνω τους. Το σώμα του Ερμή άρχισε να τρέμει ελαφρά, το βλέμμα του είχε καρφωθεί επίμονα στα αφρισμένα κύματα.

«Το Ελ Ιέρο θεωρείτο για αιώνες το δυτικότερο άκρο

του γνωστού κόσμου – ο παλιός Μεσημβρινός Μηδέν» εξήγησε με επιβλητική φωνή η Μάρτα Παλόμο. «Βρίσκεστε εκεί όπου κάποτε τελείωνε ο χάρτης, εκεί που χώριζαν την ανατολή από τη δύση, το γνωστό από το άγνωστο. Εξ ου και το όνομα *Άκρη του κόσμου*».

Ως απάντηση η Ανδριάνα ύψωσε απλώς το φρύδι της χωρίς να εντυπωσιαστεί. Ένα ψυχρό ρεύμα αέρα παρέσυρε το φουλάρι του Ερμή. Η ξεναγός τους, απόρητη, άρχισε να διηγείται με καμάρι την ιστορία του boutique hotel και τις υπηρεσίες του.

«Αέναςος στόχος μας υπήρξε ο συνδυασμός της κλασικής κομψότητας με μια σύγχρονη αισθητική ματιά. Το boutique hotel “Άκρη του κόσμου”, στην έβδομη δεκαετία λειτουργίας του, προσφέρει ένα στιλ tropical modernism με όλες τις ανέσεις. Στο πακέτο παροχών μας περιλαμβάνεται ο γύρος του νησιού με εξειδικευμένο τουριστικό ξεναγό, που καταλήγει σε έναν πρωτόγονο οικισμό δίπλα στο ξενοδοχείο μας. Η διαμονή σας εδώ δεν θα είναι μόνο ξεκούραστη, αλλά και απολύτως ασφαλής. Ο υπεύθυνος γι’ αυτό, που τυχαίνει να είναι και σύζυγός μου, φέρει την εμπειρία ενός απόστρατου αξιωματικού. Στο γραφείο ασφαλείας μας υπάρχει ένα όπλο, με νόμιμη άδεια οπλοκατοχής φυσικά, για την προστασία μας».

Η Ανδριάνα σταμάτησε να περπατάει. Γύρισε αργά το κεφάλι της προς τη Μάρτα.

«Ένα όπλο σε ένα ξενοδοχείο επτά δωματίων;» ρώτησε χαμηλόφωνα. «Είτε το νησί σας είναι πολύ πιο επικίνδυνο απ' ό,τι λένε τα φυλλάδια είτε ο σύζυγός σας έχει πολύ μεγάλη φαντασία. Ελπίζω να είναι το δεύτερο».

Η Μάρτα Παλόμο χαμογέλασε καθησυχαστικά, λες και μιλούσε για την ποιότητα των σεντονιών στη σουίτα τους.

«Φυσικά, δεν χρειάστηκε ποτέ να το χρησιμοποιήσουμε. Αλλά η ασφάλεια, αγαπητοί μου, είναι σαν την καλή σαμπάνια: πρέπει να είναι πάντα διαθέσιμη, ακόμα κι αν δεν ανοιχτεί ποτέ».

«Θαμπώθηκα τώρα» μουρμούρισε μέσα από τα δόντια της η ντετέκτιβ.

«Θα θέλατε ο μετρ να σας φέρει δύο τροπικούς χυμούς ή το mocktail μας *Ηφαιστειακό ηλιοβασίλεμα*;» τους ρώτησε με αέρα σταρ η ιδιοκτήτρια.

«Μάλλον κουβέρτα θα έπρεπε να μας φέρει!» Δεν κρατήθηκε η Ανδριάνα ενώ ο Ερμής της έκανε μια κουρασμένη γκριμάτσα παρακαλώντας τη να σταματήσει.

Η Μάρτα Νοβόα Παλόμο απομακρύνθηκε με ένα παγωμένο χαμόγελο. Ένα γέλιο ακούστηκε στα αριστερά τους. Μια ηλικιωμένη κυρία, καλοστεκούμενη και με ρυτίδες έκφρασης γύρω από τα μάτια της, τους χαμογέλασε.

«Έπρεπε να τα ακούσει από κάποιον. Αυτή η γυναίκα φαντάζεται αυτό το μέρος σαν κάτι που δεν είναι. Χρόνια έρχομαι εδώ γιατί μου αρέσει η ησυχία του. Αλλά με κουράζει να βλέπω τις παραστάσεις της, που είναι ολόιδες σε κάθε επισκέπτη. Γνωρίζετε ότι και ο αχθοφόρος και ο μετρ –φριχτά ξεπερασμένες λέξεις –, καθώς και ο ξεναγός και ο υπεύθυνος ασφαλείας είναι ο άντρας της, ο Ντάνι; Τον έχει κάνει το παιδί για όλες τις δουλειές τον καημένο».

«Δεν δυσκολεύομαι καθόλου να το πιστέψω αυτό» την έκοψε η ντετέκτιβ.

«Αντί να φτιάξει τις φθαρμένες καρέκλες, την ανύπαρκτη ηχομόνωση ή την υγρασία στα δωμάτια, βάζει ένα μικροσκοπικό σιντριβάνι στην είσοδο! Μη με παρεξηγήσετε» συνέχισε η ηλικιωμένη κυρία ατενίζοντας την ανταριασμένη θάλασσα «δεν είμαι ξιπασμένη, αν κι η οικογένειά μου είχε πάντα μια άνεση. Μάλιστα πρέπει να πω πως οι πιο αξιοπρεπείς άνθρωποι που έχω γνωρίσει ήταν αρκετά φτωχοί. Τι συμβαίνει, Μεντίχα;» απευθύνθηκε σε μια γυναίκα με καφετί δέρμα, όμορφες καμπύλες και μακριές κοτσίδες που ήρθε τρέχοντας προς το μέρος της και της ψιθύρισε κάτι στο αυτί.

Αν και η Μεντίχα απέφυγε την οπτική επαφή μαζί τους, η Ανδριάνα πρόλαβε να δει το πρόσωπό της: τα μάτια της είχαν διασταλεί και το σαγόνι της έτρεμε.

Η κοπέλα φαινόταν τρομοκρατημένη. Στο χέρι της κρατούσε κάτι σφιχτά, που το έφερνε στο μέρος της καρδιάς της.

«Η Μεντίχα με ειδοποίησε ότι ήρθε η ώρα να πάρω τα φάρμακά μου» ακούστηκε ατάραχη η φωνή της κυρίας.

Η ντετέκτιβ στοιχημάτιζε ότι αυτό ήταν ψέμα. Η ηλικιωμένη κυρία στηρίχθηκε στη Μεντίχα και στο πολυτελές μπαστούνι της, κάτι που ο Ερμής θεώρησε ότι ήταν πιο πολύ για να κάνει αίσθηση παρά γιατί το χρειαζόταν. «Καλό σας απόγευμα. Χάρηκα για τη γνωριμία» τους έγνεψε.

«Η γριά κλώσα!» σχολίασε επίσης στα αγγλικά μια γυναίκα με σταχτιά μαλλιά και ξεθωριασμένα μάτια, που στάθηκε δίπλα στην καρέκλα που μόλις άδειασε. «Εμένα ούτε καν με χαιρέτησε».

«Καλά, κι εμάς δεν μας συστήθηκε, μη στενοχωριέστε» είπε ειρωνικά η Ανδριάννα.

«Τη λένε Βαλέρια Σίλβερ. Αμερικάνα. Τη γνώρισα πέρυσι. Ήρθε πριν από πέντε μέρες με όλη την κουστωδία της: τη Μεντίχα που είδατε και τη φροντίζει, τον γιο της, τον Τζίμι, και τη νύφη της, τη Φρίντι. Άκου Φρίντι! Αν είναι δυνατόν να κόψεις τόσο ωραίο όνομα όπως το Φρειδερίκη σε αυτό το χαζό δισύλλαβο που θυμίζει περιστρεφόμενο δίσκο. Φαίνεται όμως γενικά ανόητη κοπέλα, οπότε της ταιριάζει γάντι.

‘Οσες στρώσεις μέικαπ κι αν βάλεις, αυτό δεν καλύπτεται, συμφωνείτε;»

Έσκασε ένα χαμόγελο στα σαστισμένα τους πρόσωπα και συνέχισε χωρίς να περιμένει απάντηση.

«Η γριά είναι τρομερά σνομπ. Έχει αυτό το ενοχλητικό συνήθειο να λέει σε όλους πώς πρέπει να κάνουν τα πράγματα για να είναι σωστά. Τη ρώτησα αν έχει κάποια καταγωγή από Γερμανία, παρόλο που μεγάλωσε στην Αμερική και μαντέψτε, έπεσα διάνια! Αν και φάνηκε να ενοχλείται. Εμείς οι Ελβετοί ξέρουμε πώς είναι οι γείτονές μας. Ω, συγγνώμη, δεν σας συστήθηκα! Νόρα Μέρ. Μπορείτε να με λέτε Νόρα».

Οι δύο συνεργάτες ίσα που πρόλαβαν να ψελλίσουν τα ονόματά τους και άρχισαν να βομβαρδίζονται από ερωτήσεις. Από πού είναι, τι κάνουν στο νησί, γιατί διάλεξαν τον Μάρτιο να έρθουν, πόσο σκοπεύουν να μείνουν, έχουν ξανάρθει στα Κανάρια, τους αρέσει το χειμερινό κλύμπι;

«Από Ελλάδα, πόσο εξωτικό! Ο καιρός εδώ ήταν καλύτερος ξέρετε, όμως χθες χάλασε και λένε ότι θα χειροτερέψει τις επόμενες ημέρες. Βέβαια, εσείς δεν έχετε ανάγκη, φαντάζομαι θα παίρνετε κάθε μέρα ήλιο και βιταμίνη C. Ή μήπως να πω βιταμίνη sea;» χαχάνισε η Νόρα απολαμβάνοντας το αστείο της.

Η ντετέκτιβ, στριφογυρίζοντας τα μάτια της, άρχισε μανιωδώς να ψάχνει το κινητό της για να κρυφτεί

πίσω του. Ο βοηθός της όμως, έχοντας πάρει χάπια οξυκωδόνης, ήταν μοιραία πολύ πιο αργός στις αντιδράσεις του.

«Εγώ συνοδεύω τον άντρα μου, που βρίσκεται στο νησί εδώ και τρεις μήνες» τους εξήγησε η Νόρα στριφογυρίζοντας νευρικά έναν ασημένιο σταυρό στον λαιμό της τόσο επίμονα, που η αλυσίδα είχε τυλιχτεί γύρω από τα δάχτυλά της. «Ο Στέφαν είναι βοτανολόγος και έχει έρθει εδώ για τη μελέτη ενός φυτού, που, αν ρωτάτε τη γνώμη μου, είναι απλώς ένας περιέργος θάμνος. Προσέξτε όταν τον γνωρίσετε, γιατί είναι ικανός να μιλάει για φυτά με τις ώρες και να σας ζαλίζει».

«Ναι, είναι τρομερό τι μπορεί να πάθει κανείς ενώ ψάχνει λίγη ηρεμία και απομόνωση στις διακοπές του» μούγκρισε η Ανδριάννα πίσω από το κινητό της.

«Όπως τα λέτε» συμφώνησε η Νόρα χωρίς να αντιληφθεί την ειρωνεία. «Βέβαια, την υπερβολική ησυχία τη βαριέσαι. Πάρτε, για παράδειγμα, την Ελβετία: όλα τρέχουν ρολόι, αν αργήσουν δύο λεπτά τα τρένα, το γράφουν οι εφημερίδες, στους δρόμους δεν βρίσκεις το παραμικρό σκουπιδάκι, αλλά πολλές φορές η ζωή είναι κάπως ξερή, δεν έχει αυτό που ονομάζω μεσογειακό ζουμί. Ο Στέφαν μπορεί να περάσει ολόκληρη μέρα χωρίς να ξεστομίσει δέκα λέξεις. Καμιά φορά πιάνω τον εαυτό μου να μιλάει μόνος του

μόνο και μόνο για να ακούγεται μια ανθρώπινη φωνή στο σπίτι. Δεν είμαι φτιαγμένη για τόση σιωπή» είπε πιο σιγά, σχεδόν απολογητικά.

«Αυτό είναι σίγουρο» αναστέναξε η ντετέκτιβ, που έβλεπε τα σχέδιά της για ησυχία σε αυτό το ταξίδι να εξανεμίζονται.

«Να φανταστείτε... από βαρεμάρα έπεσα με τα μούτρα στη μαγειρική – αγόρασα βιβλία από δεκαεπτά διαφορετικές κουζίνες. Κάθε βράδυ σέρβιρα στο Στέφαν κάτι καινούργιο, κοιτάζοντάς τον με ανυπομονησία. Αυτός έτρωγε με όρεξη ό,τι του έβαζα στο πιάτο κι όταν τον ρωτούσα πώς του φάνηκε, έσμιγε τα φρύδια προσπαθώντας να θυμηθεί τι είχε μόλις φάει και απαντούσε πάντα με ένα “Πολύ καλό, ευχαριστώ”. Μια μέρα, για να τον δοκιμάσω, του σέρβιρα ένα σκέτο χοτ ντογκ από μια καντίνα. Το έφαγε ακριβώς στον ίδιο χρόνο και, μετά το καθιερωμένο στύψιμο της μνήμης του, μαντέψτε τι μου είπε, “Πολύ καλό, ευχαριστώ”. Από τότε φτιάχνω μόνο ό,τι τραβάει η όρεξή μου οποιαδήποτε ώρα της ημέρας. Του δίνω δημητριακά με μαρμελάδα για βραδινό και μακαρόνια για πρωινό. Ο Στέφαν τα τρώει όλα αδιαμαρτύρητα στον ίδιο χρόνο, λέγοντας την ίδια φράση. Καμιά φορά αναρωτιέμαι αν θα καταλάβαινε διαφορά ακόμη κι αν του σέρβιρα το ίδιο πιάτο για έναν μήνα» γέλασε με έναν ξερό ήχο, σφίγγοντας τον σταυρό στον λαιμό της.

«Πολύ χρήσιμη πληροφορία αυτή» σχολίασε καυστικά η Ανδριάνα, ευελπιστώντας ότι δεν θα χρειαζόταν να γνωρίσει τον άντρα της.

«Αλλά κι εδώ στην αρχή βαριόμουν φριχτά όταν ο Στέφαν περνούσε όλη του τη μέρα σκυμμένος πάνω από τους θάμνους του» συνέχισε ακάθεκτη η γυναίκα. «Ευτυχώς, στα μέσα του μήνα ήρθε η Έλσα και μπόρεσα να μιλήσω με έναν άνθρωπο».

«Πού είναι τώρα αυτή η Έλσα;» αναρωτήθηκε με απελπισία ο Ερμής, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του σαν να προσπαθούσε να πιάσει τον κόσμο στη σωστή ταχύτητα.

«Έχει πάει ένα πενθήμερο τουρ στα γύρω νησιά και γυρίζει σήμερα. Ήρθε μόνη της εδώ για διακοπές, είναι διαζευγμένη. Πολύ αξιοπρεπής γυναίκα. Αγγλίδα. Η Έλσα έχει αυτό που λέμε class. Ευγένεια χαρακτήρα και ψυχής. Ξέρει να ακούει τους ανθρώπους. Δεν το συναντάς συχνά αυτό. Πέμπτη δεν είναι σήμερα; Σωστά, Πέμπτη. Από λεπτό σε λεπτό θα γυρίσει». Το χαμόγελό της φώτισε για πρώτη φορά ολόκληρο το πρόσωπό της.

Σε ένα τέταρτο περίπου οι προσευχές όλων εισακούστηκαν και μια ψηλόλιγνη φιγούρα με κομψό φόρεμα εμφανίστηκε στην είσοδο. Αν και χλομή, φάνηκε να μην την αγγίζει ο καιρός. Τα μάτια της πρόδιδαν τη ζωντάνια που έκαιγε μέσα τους.

«Είχες δίκιο, Νόρα. Το τουρ άξιζε και με το παραπάνω...» έκοψε τη φράση της μόλις είδε τους δύο νεοφερμένους. «Με συγχωρείτε, δεν σας πρόσεξα. Είμαι η Έλσα Κινγκ».

Τους έσφιξε το χέρι ακριβώς όσο χρόνο έπρεπε για να μη θεωρηθεί ψυχρή χειραψία, αλλά ταυτόχρονα χωρίς να ασκήσει υπερβολική δύναμη. Κατάφερε να σταματήσει τις αδιάκριτες ερωτήσεις της Νόρα σχετικά με τη δουλειά τους και τη φύση της σχέσης τους και έφερε επιδέξια την κουβέντα σε θέματα πιο εύκολα να συζητηθούν από ανθρώπους που μόλις γνωρίστηκαν.

«Δεν είναι απαίσιο που ο καιρός χάλασε τόσο πολύ σήμερα; Αύριο και μεθαύριο θα έχουμε ισχυρές καταιγίδες. Στο λιμάνι μου είπαν ότι ενδεχομένως να υπάρχει απαγορευτικό απόπλου για όλο το Σαββατοκύριακο» κατέληξε η Έλσα. «Θα είμαστε αποκομμένοι».

«Άραγε έχει αρκετά τρόφιμα η ιδιοκτήτριά μας ή *ας φάμε παντεσπάνι*; Είμαι σίγουρη ότι ο φανταστικός κόσμος στον οποίο ζει ξεχειλίζει από πολυτέλεια» κορόιδεψε η Νόρα.

«Μη γίνεσαι άδικη, αγαπητή μου. Είναι σίγουρα ιδιόμορφος χαρακτήρας» της χαμογέλασε η φίλη της «ωστόσο πάντα φροντίζει να έχουμε τα απαραίτητα και το φαγητό στο εστιατόριο είναι αρκετά ικανοποιητικό».

Ξαφνικά η Έλσα πετάχτηκε πάνω με κομμένη την ανάσα. Ένας άντρας βάδιζε με ανέμελο βήμα προς το μέρος τους.

«Δεν πρόλαβα να σου τα πω» εκστασιάστηκε η Νόρα. «Είχαμε νέες αφίξεις όσο έλειπες: ήρθε μια Αμερικανίδα, η Βαλέρια Σίλβερ, με τον γιο της, τον Τζίμι, είναι αυτός που έρχεται προς τα εδώ, τη νύφη της, τη Φρίντι, και μια κοπέλα από τη Συρία που τη φροντίζει. Μα πού πας;»

Η Έλσα διέσχισε αστραπιαία την απόσταση που τους χώριζε και στάθηκε μπροστά στον άντρα. Το σώμα της ήταν τεντωμένο σαν χορδή. Ο αέρας μετέφερε ξεκάθαρα τα λόγια της σε όλους:

«Δεν σου είπα» απάντησε ήρεμα «ότι την επόμενη φορά θα σε σκοτώσω;»

ΦΟΝΟΣ στην ΑΚΡΗ του ΚΟΣΜΟΥ

Ένα απομονωμένο ξενοδοχείο.
Ένα νησί που κάποτε θεωρούνταν το τέλος της γης.
Μια καταιγίδα που δεν αφήνει κανέναν να φύγει.
Μια επίθεση. Ένας φόνος. Άπειρα μυστικά.

Η Ανδριάνα Νικάκη και ο Ερμής Κέζης έχουν ελάχιστο χρόνο για να ανακαλύψουν την αλήθεια, ενώ ο δολοφόνος βρίσκεται ακόμη ανάμεσά τους. Καθώς ξετυλίγουν το κουβάρι της υπόθεσης, κάθε νέα αποκάλυψη ανατρέπει όσα θεωρούσαν βέβαια.

Κάποιοι λένε ψέματα. Κάποιοι κρύβουν το παρελθόν τους.
Κάποιοι επικαλούνται αρχαίους θρύλους που μοιάζουν να ξυπνούν. Και κάποιοι έχουν μάθει να επιβιώνουν σιωπώντας.

*Το νέο μυστήριο που πρέπει να λύσουν η Ανδριάνα
και ο Ερμής είναι πιο ανατρεπτικό, πιο σκοτεινό
και πιο ανδρώπινο από ποτέ.
Και αυτήν τη φορά... τίποτα δεν είναι απλό.*